

Sygn. akt III KK 167/20

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie **M. D. i D. I.**

skazanych z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 lipca 2020 r.

wniosków obrońców skazanych

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 22 października 2019 r., sygn. akt V Ka (...), zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 24 kwietnia 2019 r., sygn. akt IX K (...)

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

wstrzymać wobec M. D. i D. I. wykonanie wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 22 października 2019 r., sygn. akt V Ka (...), zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 24 kwietnia 2019 r., sygn. akt IX K (...)

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 22 października 2019r., sygn. akt V Ka (...), po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców M. D. i D. I. , zmienił wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 24 kwietnia 2019r., sygn. akt IX K (...), w ten sposób, że – przy dokonaniu zmiany opisu czynów – karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec D. I. obniżył do 2 lat. Ponadto orzekł wobec

oskarżonych środków karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną na okres roku.

Obrońca skazanych wywiedli kasację od wyroku Sądu odwoławczego, w których zawarli wnioski o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Obrońca skazanego M. D. w wywiedzionej kasacji zarzucił nadto zaskarżonemu wyrokowi rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zapadłego wyroku, a mianowicie:

I. art. 4, 7, 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. i art. 433 § 1 i 2 k.p.k. polegające na częściowej tylko, a nadto dowolnej analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego podczas rozpoznawania zarzutów apelacji, a w konsekwencji powielenie jego błędnej, fragmentarycznej i niepełnej oceny dokonanej przez Sąd I instancji, poprzez:

1) bezpodstawne uznanie, iż zebrany materiał dowodowy nie wpływa na ocenę przypisanego skazanemu czynu w kontekście zasadności zastosowania dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 2 k.k.; w sytuacji gdy przeprowadzone dowody, ocenione w sposób prawidłowy i racjonalny, z uwzględnieniem wszystkich okoliczności korzystnych dla skazanego, takich jak uprzednia niekaralność, przyznanie się do winy i złożenie wyjaśnień, specyfika zdarzenia, postawa skazanego, cechy psychofizyczne pokrzywdzonej i charakter nawiązywanych przez nią relacji, stopień społecznej szkodliwości czynu i stopień winy - uzasadniają zastosowanie wyżej wskazanej instytucji;

2) zaaprobowanie niesłusznych, dokonanych wbrew zasadom logiki, wniosków Sądu Rejonowego poczynionych z pominięciem istotnej - korzystnej dla oskarżonego - części materiału dowodowego, który w stopniu oczywistym wskazuje na zaistnienie nadzwyczajnych i specyficznych okoliczności, co powinno znaleźć odniesienie w sytuacji procesowej skazanego; i uznanie wskutek powyższego, że względem skazanego brak jest przesłanek do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary;

II. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu zarzutów obrazy przepisów postępowania, błędu w ustaleniach faktycznych oraz rażącej niewspółmierności kary zawartych w petitum apelacji, i w konsekwencji niewystarczające wskazanie powodów, dla których zarzuty i wnioski apelacji nie zostały przez Sąd Okręgowy uwzględnione; a mianowicie:

1) nienależytym rozpatrzeniu zarzutu obrazy art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., dotyczącego jednostronnej, nieobiektywnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji z pominięciem istotnych okoliczności sprawy korzystnych dla skazanego;

2) nienależytym rozważeniu zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na niezastosowaniu instytucji określonej w art. 60 § 2 k.k., pomimo uzasadniających to szeregu okoliczności sprawy;

3) braku należytego odniesienia się do zarzutu rażącej surowości kary, w pierwszym rzędzie do kwestii jej niewspółmierności i nieracjonalności w odniesieniu do okoliczności, przebiegu i specyfiki zdarzenia oraz niedostosowania wymiaru kary do konkretnego czynu konkretnego sprawcy.

Obrońca skazanego D. I. w wywiedzionej kasacji zarzucił zaskarżonemu wyrokowi: 1) rażące i mającym istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, tj. art 7, 92 i 410 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na oparciu rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego jedynie na części materiału dowodowego i braku wnikliwej analizy całokształtu zebranego materiału dowodowego, w szczególności dowodów przeprowadzonych przez Sąd odwoławczy, tj. zeznań świadka O. I. zd. B. (żony oskarżonego występującej jednocześnie jako pokrzywdzona w postępowaniu) oraz z dokumentów przedłożonych przez nią, co w konsekwencji uniemożliwiło dokonanie właściwej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu, a tym samym bez wątpienia miało wpływ na wynik sprawy; 2) rażącym naruszeniu prawa materialnego mającym wpływ na treść wyroku, tj. art. 1 § 2 k.k. w zw. z art 115 § 2 k.k., a polegającym na ocenie stopnia szkodliwości społecznej czynu w oderwaniu od realiów sprawy i stanowiącym dysproporcję ocen o niezwyklej skali; 3) rażącym i

mającym istotny wpływ na treść wyroku naruszeniu przepisów prawa karnego procesowego tj.: art 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 16, 191 § 1 i 2, 185 i 186 k.p.k. przez błędną ich wykładnię i uznanie, że O. H. (zd. B.) nie jest osobą najbliższą dla oskarżonego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia zasługują na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazywano, że uwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku może nastąpić wyjątkowo, w razie zaistnienia szczególnych okoliczności. Do takich okoliczności należy zaliczyć powagę zarzutów podniesionych w kasacji i ich bardzo prawdopodobną zasadność, a w związku z tym istnienie już na tym wstępnym etapie wysokiego prawdopodobieństwa uwzględnienia kasacji (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 września 1998 r., II KKN 262/98; z 30 stycznia 2014 r., II KK 356/13).

Na gruncie przedmiotowej sprawy już tylko pobieżna analiza sformułowanych przez obrońców skazanych zarzutów kasacyjnych pozwala ze znacznym prawdopodobieństwem przyjąć ich – przynajmniej częściowo – zasadność, co w konsekwencji może przesądzić o konieczności uwzględnienia kasacji.

Trudno też nie zauważyć, że Sąd odwoławczy mimo przeprowadzenia dowodów na rozprawie apelacyjnej w dniu 16 października 2019 r. zupełnie pominął je podczas ferowania zaskarżonego wyroku. Na rozprawie apelacyjnej w dniu 16 października 2019 r. Sąd Okręgowy uzupełniając przesłuchał pokrzywdzoną O. I. (zd. B.), która nadto złożyła do akt dowody w postaci odpisu wniosku o pozwolenie na zawarcie związku małżeńskiego z dnia 14 października 2019r. wraz z dokumentacją medyczną - kartą ciąży. W tej sytuacji utrzymanie orzeczenia o zakazie kontaktowania się skazanego z pokrzywdzoną wydaje się być nieracjonalne.

Podobnie zarzut formułowany przez obrońcę skazanego M. D., , dotyczący braku rozważenia zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 2 k.k. z istotnym prawdopodobieństwem jawi się jako zasadny w świetle całokształtu materiału dowodowego.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.